

ת"פ 37175/07/16 - מדינת ישראל נגד ו ב - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

11 יולי 2018

ת"פ 37175-07-16 מדינת ישראל נ' ב

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיאה

מדינת ישראל באמצעות תביעות לכיש

ע"י ב"כ עו"ד לירן פרג' - נוכח

נגד

ו ב - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד רובי גלבוש - נוכח

מתורגמנית לשפה הרוסית, הגב' סבינה פדידה - נוכח

גזר דין

המאשימה

הנאשם

רקע עובדתי

א.

1. כפי הנטען בכתב האישום, ביום 17.07.2016 בסמוך לשעה 17:00, הגיע הנאשם לקרבת הבניין בו מתגוררת המתלוננת ואיים עליה בכך שעמד מול דירתה וצעק לה: "זונה שרמוטה תפתחי את הדלת אני אהרוג אותך אני אזיין אותך". או אז, המתלוננת בתגובה סגרה את חלון הדירה. עוד ובהמשך, ולאחר כ-15 דקות, חזר הנאשם אל הבניין, וחרף הפצרותיה של המתלוננת שיעזוב את המקום, הלה הוסיף ואיים עליה בכך שצעק לעברה כי יהרגה ויזיין אותה. בהמשך לכך, ובחלוף כ-20 דקות, הרס הנאשם את אחד מחלונות דירת המתלוננת, בכך שהשליך לעברו אבן עד שנשבר.
2. למען שלמות התמונה יצוין כי הנאשם והמתלוננת ניהלו מערכת יחסים זוגית במשך כ-9 שנים, נפרדו למשך מספר חודשים, שבו לנהל מערכת יחסים ונפרדו שוב כחודשיים עובר לאירועים מושאי האישום.
3. הנאשם הודה במיוחד לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); **והיזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.
4. ביום 21.02.2017, הצדדים הציגו הסדר טיעון לפיו הנאשם יודה, יורשע וישלח לשירות המבחן. כמו כן, הוסכם בין הצדדים כי ככל שהתסקיר בעניינו של הנאשם יהא חיובי אזי המאשימה תסכים להארכת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו, ואילו ככל שהתסקיר יהא שלילי אזי המאשימה תעתור לעונש של מאסר בפועל, הפעלת המאסר המותנה במצטבר וענישה נלווית ואילו ההגנה תטען כראות עיניה.
5. **בעניינו של הנאשם התקבלו שמונה תסקירים** (חלקם תסקירי מעצר), שבסופם נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית. בגופם של התסקירים, עומד שירות המבחן, בין היתר, על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, ההיסטוריה העבריינית שלו, יחסו לעבירות, עמדתה של המתלוננת ועל הניסיונות הטיפוליים שנעשו בעניינו. מטעמים מובנים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, למעט אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתיחס בהמשך.
6. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות**, אשר התקבלה ביום 06.05.2018, עולה כי **הנאשם אינו מתאים לביצוע עבודות השירות בשל מצבו הרפואי**.
7. למען שלמות התמונה יצוין כי לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש בתיק, ומשהתברר כי הנאשם אינו כשיר טוטאלית לביצוע עבודות השירות, נעתרתי (בהחלטתי בפרוטוקול הדיון מיום 09.05.2018), לבקשת ההגנה והוריתי על קבלת תסקיר משלים בעניינו של הנאשם על מנת ליתן לו הזדמנות נוספת להתגייס להליך טיפולי. בתסקיר זה חזר השירות על המלצותיו הקודמות לפיהן, בשלב זה בחייו, אין באפשרותו של הנאשם להפיק תועלת מקשר טיפולי ייעודי מעמיק ומשכך, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו.

ב.

טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

8. באת כוח המאשימה פירטה את מעשיו של הנאשם, את הערכים המוגנים שנפגעו ואת הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם, ועתרה לקבוע מתחם עונש הנע בין מאסר קצר, שיכול שירוצה בעבודות שירות, לבין 12 חודשים בפועל. בהמשך, הפנתה התובעת לעברו הפלילי של הנאשם, למאסר המותנה העומד ותלוי נגדו, ולהמלצתו העונשית של שירות המבחן. בהעדר שיקולי שיקום, הלה עתרה להשית על הנאשם מאסר בפועל ברף הבינוני של המתחם, להורות על הפעלת המאסר המותנה במצטבר וכל זאת לצד ענישה נלווית שפורטה לפרוטוקול.
9. ההגנה חלקה על מתחמי הענישה אותם הציגה המאשימה ועתרה לקבוע מתחם עונש הנע בין של"צ והתחייבות ועד מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות. בא כוח הנאשם ביקש להאריך את המאסר המתונה התלוי נגד הנאשם, וזאת בשים לב לנסיבותיו האישיות המורכבות; למצבו הרפואי; גילו המתקדם; העובדה שהלה אינו נזקק לטיפול בתחום האלכוהול; ונרתם להליך טיפולי במסגרת שרותי הרווחה.
10. הנאשם אשר ניצל את "זכות המילה האחרונה", קיבל אחריות מסויגת על מעשיו ומסר שהוא "עשה טעות גדול" ו "אני עשיתי טעות במילים". בד בבד, הלה טען כי עשה מה שעשה שכן, המתלוננת דיברה אתו לא יפה. הנאשם בקש להתחשב בו לאור מצבו הרפואי והסכים לבסוף כי עניינו יבחן על ידי הממונה על עבודות השירות.

ג.

דין והכרעה

11. בטרם אפנה לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם, על אף שנדמה כי הדבר ברור מאליו אציין בבחינת למעלה מן הצורך, כי בכלל המעשים בהם הורשע הנאשם יש לראות כ"אירוע אחד" כמשמעותו בסעיף 40 לחוק העונשין. מסקנתי זו עולה בקנה אחד עם "מבחן הקשר ההדוק" ועם יתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)).
12. בענייננו, למעשה המדובר במסכת עבריינית אחת - "אירוע מתגלגל" - בו הנאשם בפרץ עברייני אחד, נוקט באיומים כלפי המתלוננת וגורם נזק לרכושה, כאשר קיימת סמיכות מקום וזמן בין העבירות וכאשר כל המעשים מופנים כלפי אותה מתלוננת. ברי כי התבוננות על העבירות כאירועים שונים, תעמוד בניגוד לניסיון החיים ותהא מלאכותית במידה רבה.
13. בהתאם למתווה גזירת הדין שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בית המשפט יקבע תחילה את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום לסטות לקולא מהמתחם שייקבע (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)). עוד ובד בבד, יהיה על בית המשפט להכריע אם הובאו בפניו טעמים מספיקים להורות על הארכת המאסר המותנה התלוי נגד הנאשם, או שמא יש להורות על הפעלתו.

ד.

קביעת מתחם העונש ההולם

14. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

15. **בעצם ביצוע עבירת האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)). ויוער, כי חומרתה של עבירת האיומים מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בת זוג (ראו והשוו: כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל**, (20.08.2009)).

באשר **לעבירת ההיזק לרכוש במזיד**, פגע הנאשם בערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו שעניינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו.

16. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופיים של מעשי האיום וההיזק, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה במקרה הנדון ברף שאינו נמוך כל עיקר**.

17. **במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, יש ליתן את הדעת למיהותו של המאיום ולטיבו ואופיו של הקשר בינו לבין המאיים. קרי, על בית המשפט לבחון אם האיומים הופנו, למשל, כלפי בעל תפקיד הנמנה עם רשות אכיפת החוק, כגון שוטר, סוהר, פקח, וכדומה; כלפי בן זוג או קרוב משפחה אחר; כלפי בעל תפקיד טיפולי שבא במגע עם המאיים, כגון עובד סוציאלי או קצין מבחן; כלפי מכר או אדם שאינו מוכר כלל למאיים; וכיוצא באלה. במקרה הנדון, הנאשם הפנה את האיום כלפי בת זוגו לשעבר, ולדידי, העובדה שעבירה זו בוצעה בתוך התא המשפחתי (הגם אם הוא פורק זה מכבר) צריכה להיזקק לחובתו.

כן נתתי דעתי לאופיים וטיבם של מעשי האיום, כאשר שני מעשי האיום ממוקדים וספציפיים, איום בפגיעה בחייה של המתלוננת, תוך שהנאשם אינו מסתפק באיום מילולי גרידא, אלא משליך לעבר חלון דירתה של המתלוננת אבן עד שזה נשבר. כאן גם ייאמר, וזאת באופן כללי, כי כתב האישום מגולל מסכת עבריינית שבה ניכרת התנהגות שלוחת רסן ואיבוד עשתונות מצדו של הנאשם, אשר מאיים על המתלוננת ועל אף הפצרותיה כי יעזוב את המקום, וחרף סגירת חלון הדירה על ידה, מאיים עליה פעם נוספת, משליך אבן לעבר חלון דירתה וזאת בכוונה להפחידה. לא מצאתי בעובדה שהנאשם מאיים על המתלוננת ממרחק כדי להקהות את חומרת מעשיו. עוד נתתי דעתי כי למתלוננת לא נגרם כל נזק פיזי. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל ניכר, שכן זהו טבעה של עבירת האיומים, באשר זו אינה גורמת לנזק גלוי לעין, וחומרתה טמונה בעצם מעשה האיום עצמו. מה גם, שבמקרה הנדון טמון במעשיו של הנאשם נזק פוטנציאלי ממשי, שכן בנקל ניתן לשער ולחשוב על האסון שעלול היה לקרות אילו בטעות האבן שהשליך לעבר חלון דירתה של המתלוננת הייתה פוגעת בה. אשר לרכושה של המתלוננת, ייאמר כי שווי של חלון הדירה לא פורש בכתב האישום, ומכאן שיש לילך בדרך המקלה עם הנאשם ולצאת מנקודת הנחה כי זה אינו גבוה. בנוסף ייאמר, כי למקרא עובדות כתב האישום עולה כי הנאשם הגיע אל קרבת הבניין בו מתגוררת המתלוננת והיה חדור מטרה להיכנס לביתה על אף התנגדותה לכך, והרי שיש בכך כדי ללמד כי למעשיו קדם תכנון מוקדם, ולו ברמה כזו או אחרת. אם כי, בהחלט ייתכן שבסופו של יום מעשיו של הנאשם הסלימו במהלך האירוע בצורה ספונטנית, מבלי שהוא תכנן מראש שהדברים יגיעו מצדו לכדי התנהגות נטולת מעצורים שכזו. עוד יצוין, כי הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות לא הובררו בפני כדבעי אולם בכל מקרה, בית המשפט למד כי למעשיו לא קדמו כל התגרות או קנטור מצדה של המתלוננת.

18. כמו כן יצוין, שעיון בכתב האישום מעלה, כי סעיפי האישום אשר יוחסו לנאשם בסופו של דבר עושים עמו חסד במידה רבה, וזאת ביחס לפרק העובדות. שכן, בסעיף 1 ובסעיף 3 בכתב האישום מתוארים **שני מעשי איום** שביצע הנאשם כלפי המתלוננת אולם בסעיפי האישום יוחסה לו עבירת איומים אחת. יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו, וכפי שציין זאת בית המשפט העליון ברע"פ 5978/04 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 594 (2006):

"בעוד שבעבר הנאשם, בתשובה לאישום, היה מודה או כופר "באשמה" (סעיף 33 לפקודת הפרוצידורה הפלילית), כיום - וכפי שעשה המבקש לפנינו - הוא מודה או כופר "בעובדות" (סעיף 152 לחוק סדר הדין

הפליי, וראו גם ה"ח תשכ"ג 157, 197).

כן ראו, לדוגמא: את פסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 2581/14 **אסף יקותיאלי נ' מדינת ישראל**, (12.02.2015), ואת דבריו של כב' השופט א' שהם בע"פ 1997/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013): **"מקובל עלינו, כי יש לסעיף העבירה המיוחס לנאשם, נפקות מסוימת לעניין עונשו, אך את עיקר הדגש ראוי לשים על העובדות המתוארות בכתב האישום, ואלה ישמשו כנקודת מוצא לגזירת עונשו של הנאשם [ההדגשה איננה במקור - נ.ש.מ]."**

משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות יהוו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.

19. **אשר למדיניות הענישה**, סקירת הפסיקה מלמדת כי **בדרך כלל** נקבעים בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירות של **איומים והיזק לרכוש** מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר מותנה וסופם במאסר ארוך יותר, לתקופות הנעות סביב שנה אחת (ראו למשל: ע"פ (מחוזי חיפה) 42146-02-15 **יעקב בכר נ' מדינת ישראל**, (06.05.2015); ת"פ (שלום חיפה) 7990-10-16 **מדינת ישראל נ' סער מור**, (07.05.2017); ת"פ (שלום אשדוד) 36801-03-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (27.04.2015); ת"פ (שלום רחובות) 1068-08-14 **מדינת ישראל נ' יוסף כהן**, (03.12.2014); ות"פ (שלום רמלה) 34966-02-13 **מדינת ישראל נ' שמעון מהרט**, (25.03.2014)).

ויוער, כי בסקירת הפסיקה שלעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו, כאשר ברי כי העונשים שהושטו בגדרם הושפעו בכל מקרה מנסיבות האישיות של כל נאשם ונאשם, ובכלל זה גילם, קיומו או היעדרו של עבר פלילי, קבלת אחריות והכאה על חטא, השתתפות בהליכים טיפוליים, וכיוצא באלה.

עוד ייאמר, כי אף לא התעלמתי מהפסיקה שאליה הפנו הצדדים, אולם זאת עשיתי תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין העניינים שנדונו שם לבין עניינו של הנאשם שבפניי. מה גם שחשוב להזכיר כי הענישה היא לעולם אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות, ולא על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). וכך, בעבירות בהן אנו עסקינן, קיימות דרגות חומרה שונות, מה שמטבע הדברים משליך בצורה ממשית על מתחמי הענישה. לדוגמא, ברי כי אין דין היזק לרכוש בשווי אלפי שקלים כדין היזק לרכוש נטול ערך כספי ממשי ולא דומה מעשה איום שעניינו באמירה סתמית ולא ממוקדת למעשה איום באמצעות שימוש בנשק קר, למשל. משכך, אין להתפלא שמצינו בפסיקה גם מקרים שבהם נקבעו בגין עבירות דומות מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר בפועל, שניתן לרצותו בעבודות שירות (וראו בעניין זה, למשל: ת"פ (שלום נצרת) 32169-04-16 **מדינת ישראל נ' בהא עלי עיסא**, (15.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 21898-04-15 **מדינת ישראל נ' שחר אייזנברג**, (26.05.2015). כן ראו, עפ"ג 28500-08-14 שם דובר במי שהורשע בביצוע שתי עבירות של איומים).

עוד ראוי להזכיר, כי ממילא השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם יסקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

20. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, ובייחוד לאופיים וטיבם של האיומים שהושמעו, וכאשר במסגרתם השליך הנאשם אבן לעבר חלון דירתה של המתלוננת וגרם לשבירתו, באתי לכלל מסקנה כי לא ניתן בנסיבותיו של המקרה הנדון להסתפק בקביעת מתחם עונש הולם שברף התחתון שלו של"צ והתחייבות כעתירת ההגנה. אשר על כן, ובשים לב לכל האמור, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם ינוע במקרה הנדון בין **מספר חודשי מאסר, שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 12 חודשים מאסר בפועל**.

ה. גזירת העונש המתאים לנאשם ושאלת

הארכת המאסר המותנה

21. נגד הנאשם תלוי מאסר מותנה שהינו בר הפעלה. ויוער, כי בשים לב למתחם העונש שנקבע לעיל, ולנוכח הוראות סעיפים 54 ו- 56 לחוק העונשין, יוצא כי שאלות של סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם והארכת המאסר המותנה כרוכות במידה רבה זו בזו. שכן, אם בית המשפט יחליט שאין מקום לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם, כי אז יש להשית על הנאשם עונש מאסר, שאינו יכול לדור בכפיפה אחת עם הארכת מאסר מותנה. מנגד, ככל שיימצא כי יש במקרה הנדון מקום להורות על הארכת המאסר המותנה, כי אז לא ניתן יהיה להשית על הנאשם עונש בגדרי המתחם שנקבע. מה גם, שאף קיימת דומות בין השיקולים שיש לשקול עובר להכרעה בכל אחת משתי השאלות, והכוונה לכך שהטעמים העיקריים לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם - קרי, שיקולי שיקום - הם-הם שפעמים רבות יובילו למסקנה לפיה יש מקום להורות על הארכת מאסר מותנה. בהינתן אלה, אקבע תחילה את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא ממתחם העונש שקבעתי. לאחר מכן, ושלא במנותק לגמרי מהקביעות הקודמות, אבחן אם מתקיימים בעניינו של הנאשם טעמים להורות על הארכת המאסר המותנה בר הפעלה שעומד נגדו.

22. לגופם של דברים, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול עובר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש את הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בעניין זה, נתתי דעתי לעברו הפלילי של הנאשם הכולל **תשע הרשעות קודמות בין השנים 1998-2015** במגוון עבירות ובהן, תקיפה סתם; איומים; הפרת הוראה חוקית; החזקת סם לצריכה עצמית; החזקת נכס חשוד כגנוב; העלבת עובד ציבור; החזקת סכין; תקיפת שוטר; היזק לרכוש במזיד; התנהגות פרועה במקום ציבורי; כמו כן נתתי דעתי לכך שהנאשם אף הספיק לרצות שני מאסרים מאחורי סורג ובריח בעברו. לא זו אף זו, הרי שעיון ברישומי הפלילי של הנאשם (ת/2) מלמד כי בתי המשפט השונים כבר התחשבו בו בעבר עת האריכו לו מאסרים מותנים שהיו תלויים ועומדים כנגדו (בשלוש הזדמנויות שונות). בולטת בחומר שהעובדה שאת העבירות שבגין הוא נותן את הדין היום ביצע הנאשם בשעה שמרחף מעל ראשו מאסר מותנה, מה שמלמד אודות היעדר המורא שלו מפני החוק. מנגד ולקולא, נתתי דעתי לעובדה שהנאשם הודה במיוחס לו (אם כי באופן מסויג) ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת. בהמשך לקבלת האחריות המסויגת על מעשיו, מדבריו של הנאשם בשלב הטיעונים לעונש עולה כי הוא משליך במידת מה את האשם על המתלוננת דווקא, תוך שהפנה להתנהגותה הבעייתית.

עוד נתתי דעתי לנזק שעלול להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר בפועל, וזאת בשים לב לכך שהכלא אינו זר לו ולנוכח מצבו הבריאותי - כפי שיפורט בהמשך. כן הבאתי בחשבון את העובדה שבגין מעשיו בתיק ז, הנאשם שהה כשלושה חודשים במעצר מאחורי סורג ובריח, ובמשך תקופה ארוכה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בכך כדי להבהיר לנאשם את החומרה שבמעשיו, ואף ניתן לשקול זאת במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40יא(3) לחוק העונשין. בנוסף, שקלתי את חלופי הזמן מאז ביצוע העבירות. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן חלק ניכר מהסיבות להתמשכותו של ההליך, טמון במתן אותן הזדמנויות לנאשם למצות את האפיק הטיפולי שהוצע לו בשירות המבחן. עוד ובהמשך לאמור, שקלתי את נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקירי שירות המבחן, אלא שגם כאן כלל לא נהיר עד כמה גדולה הייתה השפעתן על ביצוע העבירות.

בנוסף לאמור, וככל שהדברים נוגעים לנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירות, סבורתני כי יש להעניק משקל מסוים לקולא למצבו הבריאותי של הנאשם, וזאת כאשר אין חולק שהוא סובל ממחלות האפילפסיה ומהפטיטיס ומוכר לביטוח הלאומי כסובל מ-88% נכות תוך שנקבעה לו דרגת אי כושר בשיעור של 75%. נדמה, כי בשים לב

להיסטוריה הרפואית שלו, הלה יתקשה יותר בריצוי עונש מאסר בהשוואה למי שנעדר בעיות ממין אלו שקיימות אצלו. **ואולם, יצוין כי לבית המשפט** לא הוגש כל מסמך התומך בדברים אלה. לדידי, מן הראוי היה לתמוך טענה זו במסמכים רפואיים הולמים, כדי שבית המשפט יוכל להעמיק חקר בעניין וללמוד ולו את מידת חומרת מצבו הבריאותי של הנאשם. עם זאת, על אף שכאמור לא הוגש לעיוני כל מסמך רפואי, יקשה על בית המשפט להתעלם בצורה מוחלטת ממצבו הבריאותי של הנאשם שאודותיו ניתן בכל זאת ללמוד מתסקירי שירות המבחן ואף מהתרשמות בלתי אמצעית.

לצד האמור, המשקל שניתן לנסיבה זו לא יהיה גדול ובוודאי לא יהיה בה די כדי להביא לסטייה ממתחם העונש ההולם. שכן, עד כמה שניתן ללמוד מהתסקירים האמורים, הנאשם שרוי במצב בריאותי זה מזה תקופה ממושכת כאשר לא היה במצבו הבריאותי הרעוע כדי למנוע ממנו לבצע את העבירות שבמוקד כתב האישום. כמו כן, מצב בריאותי זה אף לא מנע הימנו לבצע בעברו מגוון עבירות בגין ריצה בשתי הזדמנויות מאסר מאחורי סורג ובריה. בהינתן אלה, לצד העובדה שלא הוגש לבית המשפט כל מסמך רפואי שיהיה בו כדי ללמד אודות מצבו הבריאותי של הנאשם - אמנם לא אתעלם מנסיבה זו, אך אעניק לה משקל מה בלבד. בנקודה זו אף אזכיר, כי מצב בריאותי אינו מהווה "חיסיון" מפני מאסר בפועל, כאשר ההנחה היא שברשויות בתי הכלא "מצויים רופאים ותנאי אשפוז, המאפשרים מתן טיפול רפואי לנאשם הניזקק" (ע"פ 522/82 ס' עזאם נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(4) 411 (1982)). יחד עם זאת, על בית המשפט לשקול נסיבה זו בכובד ראש ולאזנה אל מול יתר הנסיבות והשיקולים, כאשר אין להתעלם מהעובדה כי בהשוואה לאנשים בריאים, נשיאת עונש מאסר היא קשה ופוגענית יותר בעבור אנשים שמצבם הבריאותי רעוע, והרי שהנזק שעלול להיגרם להם כתוצאה מעונש זה הוא רב יותר (ראו והשוו, למשל: ע"פ 7453/09 פלוני נ' מדינת ישראל, (16.03.2011); וע"פ 5669/14 אורי לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל, (29.12.2015)).

23. לבסוף, בית המשפט נותן דעתו להתרשמויותיו ולהערכותיו של שירות המבחן בעניינו של הנאשם ולפיהן, **מן הלה נשקף סיכון להתנהגות אלימה כתוצאה מצריכת אלכוהול וכי קיימת אצלו נזקקות טיפולית בתחום ההתמכרויות**, אשר היה ותטופל תוכל לצמצם את הסיכון המוערך (כעולה מהתסקיר מיום 20.06.2017). הערכת שירות המבחן לפיה קיימת אצל הנאשם נזקקות טיפולית נתמכה בדבריה של המתלוננת בשירות המבחן מהם עלה כי כאשר הנאשם צורך אלכוהול הוא מתבטא באופן לא מכבד, נוטה לקנא לה, לקלל ולאיים עליה; המתלוננת תיארה את דפוסי צריכת האלכוהול בהם אוחר הנאשם כמאופיינים באפיזודות של שתייה אינטנסיבית לאחריון יכולות להגיע תקופות של הימנעות; לדבריה של המתלוננת, בעבר המרווחים בין אפיזודות השתייה היו גדולים אך טרם מעצרו הנאשם התקשה להציב גבולות להתנהגותו והגביר את כמויות צריכת האלכוהול; המתלוננת ציינה כי איננה חוששת מפניו של הנאשם וכי תשקול לחזור ולנהל עמו מערכת יחסים זוגית ובלבד שהלה ישלים הליך גמילה מאלכוהול. זאת ועוד, שירות המבחן התרשם מנזקקות טיפולית אף כעולה מדבריו של הנאשם בעצמו עת שיתף את שירות המבחן בעבר בכך שהמשרב הרגשי שחוה במערכת יחסיו עם אשתו הראשונה בא לביטוי בין היתר בשימוש לרעה שעשה באלכוהול אשר הוביל בסופו של דבר לגירושיו ממנה וכן בתיאורו של הלה את הרקע לוויכוחים בינו לבין המתלוננת טרם מעצרו כקשור להתנגדותה של המתלוננת לכך שהוא עושה שימוש לרעה באלכוהול.

24. חרף התרשמויותיו אלו של שירות המבחן הנאשם מצדו, לא ניצל את היד שהושטה לו בפן הטיפולי ונמנע מלהביע נזקקות טיפולית במוקדיו הבעייתיים (כעולה מהתסקיר מיום 01.03.2017). הלה הביע עמדה אמביוולנטית באשר לטיפול; שב על עמדתו לפיה כיום אינו צורך אלכוהול ואינו סבור כי זקוק לטיפול; ואולם, בשל מצבו המשפטי התחייב להשתלב בטיפול והביע נכונות לשתף פעולה עם שירות המבחן (כעולה מהתסקיר מיום 09.05.2017). בהמשך לכך, הלה התקשה לעמוד בקשר עם שירות המבחן; התייחס באופן מצמצם לעברו הפלילי ובלט כי הוא מייחס אותו לגורמים חיצוניים וטען כי לא נהג באלימות; נטה להציג תדמית נורמטיבית ומתפקדת; נטה למסור מידע מגמתי ומצמצם; שלל התנהגות אלימה כלפי המתלוננת לאורך השנים וטרם מעצרו; מסר כי טרם מעצרו נהג לצרוך אלכוהול באירועים חברתיים בלבד ושלל כל בעייתיות בתחום זה או בצורך בהתערבות טיפולית. לאור כל אלה התרשם שירות המבחן מהפער שבין עמדתו של הנאשם השוללת צריכת אלכוהול ונזקקות טיפולית

אל מול עמדת המתלוננת שהובעה בנוגע לבעיית השתייה ממנה הוא סובל. עוד מציין השירות כי האמביוולנטיות שהביע הנאשם בנוגע לטיפול בתחום ההתמכרות לאלכוהול ניכרת מהעמדה שהציג הלה לפיה, הוא מוכן להשתלב בטיפול בשל מצבו המשפטי. שירות המבחן אף התרשם כי הנאשם מתקשה להתייחס בהרחבה ולנתח באופן ביקורתי את אופי מערכות היחסים שהוא מקיים עם הסביבה, אופן התנהגותו במצבי כעס ותרומתו לדינאמיקה הזוגית ולהתנהגותו.

25. זאת ועוד, שירות המבחן התרשם שהנאשם נעדר מוטיבציה לטיפול וכי הוא מונע מתוך כדאיות ההליך המשפטי ולכן יתקשה לשתף פעולה, להתחייב לטיפול ולהפיק ממנו תועלת. משכך, לא בא השירות בהמלצה טיפולית בעניינו (כעולה מהתסקיר מיום 18.07.2017). כמו כן, הנאשם חרף הצהרותיו כי הוא מוכן להתגייס לטיפול לא העלה תכנים טיפוליים במסגרת היחידה לטיפול בהתמכרויות ובוועדת הערכה ותכנון וטיפול שנערכה בעניינו בשירות המבחן עם גורמים טיפוליים שונים, עלה כי הנאשם לא מעלה בעיה של התמכרות לאלכוהול ואינו זקוק לטיפול בתחום ומשכך, הומלץ כי עליו להמשיך בקשר עם גורמי הטיפול בלשכה לשירותים חברתיים בעיריית אשקלון, סביב היבטים רפואיים, חומריים ורגשיים. בשל אלה, שירות המבחן מסר כי התחזקה התרשמותו כי הנאשם אינו מפיק תועלת בקשר עמו ומשכך, לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו (כעולה מהתסקיר מיום 11.01.2018). בסופו של דבר, ולאור התרשמות שירות המבחן כי הנאשם מתקשה בשלב זה בחייו להפיק תועלת מקשר טיפולי ומסתפק בקשר עם גורמים עירוניים לצורך התמודדות עם קשייו החומריים בלבד נמנע השירות מלהמליץ על הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו ותחת זאת המליץ על ענישה מוחשית בדמות עבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת (כעולה מהתסקיר מיום 22.02.2018).

26. הנה כי כן, חרף התרשמות שירות המבחן הנתמכת בדברי המתלוננת ואף בדבריו של הנאשם עצמו, הלה לא השכיל לשתף פעולה עם הגורמים הטיפוליים על מנת להתגייס להליך טיפולי. אין בידי לקבל את טענת הסנגור לפיה, ניתן למצוא בדברי שירות המבחן חיזוק לטענת הנאשם לפיה הוא נעדר נזקקות טיפולית בתחום האלכוהול. ההפך הוא הנכון - כל ששירות המבחן מציין הוא כי הנאשם הוא זה ששלל נזקקות טיפולית ומשכך, וכעבור אינספור ניסיונות לגייסו לטיפול, נואש שירות המבחן, והפנה אותו לבסוף ליחידה לשירותים חברתיים בעיריית אשקלון על מנת שאלו יסייעו לו בהיבטים רפואיים, חומריים ורגשיים.

27. כאמור בראשית הדברים, לאחר שנשמעו הטענות לעונש בתיק זה, ומשהתקבלה חוות דעת הממונה על עבודות השירות ממנה עלה כי הנאשם אינו כשיר כליל לבצע עבודות שירות, נעתרתי לבקשת ההגנה והוריתי על קבלת תסקיר משלים בעניינו של הנאשם על מנת לגייסו פעם נוספת להליך טיפולי במסגרת שירות המבחן. כעולה מהתסקיר המשלים שהוגש ביום 02.07.2018, הנאשם הביע חשש כי יוטל עליו עונש של מאסר בפועל בגין תיק זה ואולם, התקשה להתייחס לתכנים בהם נדרש לו הסיוע מטעם שירות המבחן. כמו כן מציין השירות כי ממידע עדכני שנתקבל מהלשכה לשירותים חברתיים באשקלון, הנאשם ממשיך לקיים קשר רציף עם גורמי הטיפול כאשר השיחות שהלה מקיים עם העובדת הסוציאלית עודן נסובות סביב צרכים קיומיים ורגשיים עמום הוא מתמודד. גורמי הטיפול התרשמו גם הפעם כי הנאשם אינו מבטא צורך או יכולת לטיפול רגשי אינטנסיבי בהתאם לתכנית מוסדרת וקבועה. כמו כן, שירות המבחן התרשם כי הצהרותיו של הנאשם לפיהן הוא מעוניין בקשר טיפולי מונעות ממניעים הקשורים להליך המשפטי ולא מתוך הבנה בנוגע לצרכיו הטיפוליים וכי הלה אינו מצליח להכיר בבעייתיות בנוגע לצריכת אלכוהול על ידו ובאופן התנהלותו עם הסביבה, ככל הנראה בשל מנגנוני הגנה ונוקשות מחשבתית בהם הוא אווז המשפיעים על יכולתו לפתח התבוננות אחרת על מצבו כאשר הוא נעדר מוטיבציה לעבד תכנים טיפוליים. מתוך הבנת מורכבות מצבו המשפטי, בחן השירות עם הנאשם את האפשרות לבצע עבודות של"צ ואולם הלה מסר כי בשל מצבו הבריאותי הוא אינו כשיר לעבוד במסגרת זו. בסופו של דבר, חזר שירות המבחן על התרשמותו כי הנאשם ממקד את הקשר עם גורמי הטיפול העירוניים בקשייו החומריים והרגשיים וכי אין באפשרותו של הלה להפיק תועלת מקשר טיפולי ייעודי מעמיק. משכך, גם הפעם לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית או שיקומית בעניינו.

28. כאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, בית המשפט יהיה רשאי לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם מקום בו הוא שוכנע כי הנאשם השתקם או כי קיים סיכוי של ממש שישתקם בעתיד. ואילו במקרה הנדון, חרף

הגעתו של הנאשם בתדירות גבוהה ללשכה לשירותים חברתיים באשקלון, הרי שהקשר של הנאשם עם היחידה אינו קשר טיפולי-שיקומי אלא קשר המסייע לו בהיבטים החומריים גרידא ולדאבון הלב, הוא שלל נזקקות בתחום ההתמכרות לאלכוהול והאלימות כך שהמוקד הבעייתי בהתנהלותו של הנאשם טרם איון. בהינתן אלה, וכאשר הנאשם שלל נזקקות טיפולית, והגם אם העבירות בתיק זה לא בוצעו על רקע של שימוש באלכוהול, הרי שעדיין יקשה על בית המשפט לקבוע כי קיים סיכוי ממשי שהנאשם ישתקם בעתיד - שכן השימוש כשלעצמו באלכוהול, עלול לפגוע במאמצי השיקום של הנאשם - וליתן לשיקול השיקום משקל שיהיה בו כדי להכריע את הכף לכיוון סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם.

כך גם, מסקנתי האחרונה אף מתיישבת עם הערכתו של שירות המבחן, לפיה בהיעדר טיפול קיים סיכון להתנהגות עוברת חוק מצד הנאשם הן בתחום האלימות והן בתחום השימוש באלכוהול, והרי שלא בכדי ביקש שירות המבחן לבחון לעומק את מצב השימוש של הנאשם באלכוהול, שכן לדידו שימוש זה עלול לסכל את מאמצי שיקומו. ודוק, יאמר כי לנאשם ניתנו הזדמנויות רבות מאת בית המשפט ושירות המבחן להירתם להליך טיפולי גם בתחום האלכוהול, אולם כאמור, הוא שלל נזקקות בתחום זה, כך שכעת אין לו להלין אלא על עצמו. יוצא אפוא, כי על אף המאמצים שהושקעו מצד שירות המבחן ולמרות הזמן הרב שבזבז, המוקדים הבעייתיים באישיותו של הנאשם, כמו גם הגורמים אשר הביאוהו לביצוע העבירה, לא זכו לטיפול שיקומי הולם, ונותרו עומדים בעינם. לצד אלה, והגם שכאמור לא יהיה בכך כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, אל נא יקל בעיניו של הנאשם המשקל שניתן לשיקול השיקום. שכן, בשים לב להליך שעבר במסגרת הלשכה לשירותים חברתיים, וחרף עברו הפלילי והניסיון להשליך האחריות על המתלוננת, שכידוע צריכים לקבל את ביטויים בגדרי מתחם העונש ההולם, אשית עליו עונש המצוי בתחתיתו של המתחם. כמו כן, וכפי שיפורט בהמשך, יהיה בכך גם כדי להוות נימוק מרכזי לחפיפת עונש המאסר המותנה שיופעל לעונש המאסר שיושת עליו בתיק זה, והרי שנפקותם של הדברים במקרה הנדון הינה קריטית, ומשמעה הלכה למעשה הקלה בענשו של הנאשם.

29. זאת ועוד, הרי שכידוע אף אם הייתי משתכנעת כי קיים סיכוי ממשי שהנאשם ישתקם בעתיד (ולא השתכנעתי כך), עדיין, לא כל קביעה כזו תביא מניה וביה בכל מקרה לסטייה ממתחם העונש ההולם (ראו והשוו רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)).

אכן לא התעלמתי מהעובדה כי מעת ביצוע העבירות שבגינן הוא עומד כיום לדין, הנאשם לא ביצע עבירות נוספות. הדבר בוודאי יישקל לזכותו של הנאשם במסגרת גזירת עונשו בגדרי מתחם העונש ההולם, אולם אין בכך כדי "להפוך את הקערה על פיה" ולהביא לסטייה ממנו לקולא.

30. לאור כל האמור, ובאיוון הראוי בין מכלול השיקולים הרלוונטיים, מצאתי כי במקרה הנדון יש מקום להשית על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם אשר נקבע על ידי.

31. כאמור, הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, עת תלוי נגדו מאסר מותנה שהינו בן 6 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור "עבירות אלימות או איומים או הפרת הוראה חוקית". במקרה הנדון, כזכור, הנאשם הורשע בעבירה אחת של איומים ובעבירה אחת של היזק לרכוש במזיד, ומשמעות הדבר הינה כי התנאי הינו בר הפעלה. כידוע, מטרתו ותכליתו של עונש המאסר המותנה היא להרתיע את הנאשם מלשוב לסורו, והכלל הוא שמי שהפר את התנאי ייתן על כך את הדין בחומרה (רע"פ 5798/00 סעיד ריזי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 1 (2001); רע"פ 3021/14 רוני ספיר נ' מדינת ישראל, (13.05.2014)). יחד עם זאת, לכלל האמור קיים חריג, והכוונה לסעיף 56(א) לחוק העונשין, הקובע כי מקום בו נאשם עבר עבירה אחת נוספת שיש בה כדי להפעיל את עונש המאסר המותנה, אך בית המשפט השתכנע כי קיימים טעמים להארכת התנאי וכי בנסיבות העניין לא יהיה זה מוצדק להפעילו - כי אז הוא רשאי להורות על הארכת תקופת התנאי או חידושה.

בעניין זה, אומצה בפסיקתו של בית המשפט העליון הגישה לפיה שיקול דעתו של בית המשפט בשאלת הארכת המאסר המותנה צריך להתמקד "במצבים שבהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה" (רע"פ 7391/08 יוסף מחאג'נה נ' מדינת ישראל,

(14.09.2009). כן ראו, למשל, רע"פ 4902/14 **בן צבאן נ' מדינת ישראל**, (16.07.2014); ורע"פ 2801/14 **קניבי מראד נ' מדינת ישראל**, (01.05.2014)).

32. ומן הכלל אל הפרט, דנתי זה מכבר בהרחבה באי הירתמותו של הנאשם להליך טיפולי ועל המסוכנות שעודנה נשקפת הימנו לנוכח כך. מסיבות אלו בדיוק, מצאתי לזקוף לחובת הנאשם את סירובו לקבל טיפול מהגורמים המתאימים, תוך שהוא נמנע מלהביע נזקקות טיפולית במוקדיו הבעייתיים בתחום האלכוהול והאלימות הזוגית.

אף לא שוכנעתי כי יהיה זה לא צודק להפעיל את המאסר המותנה התלוי נגדו; כמו כן, ומאחר שהנאשם לא שולב בכל הליך טיפולי-שיקומי במוקדיו הבעייתיים, אף לא שוכנעתי כי ניתן לומר לגביו שהוא הראה סימנים שיש בהם כדי להניח יסוד לציפייה שהוא אכן יחזור לדרך הישר, וזאת כאשר כזכור, גם שירות המבחן העריך כי שימוש של הנאשם באלכוהול עלול לסכל את מאמציו השיקומיים. והרי שלאור אלה, כאמור, מצאתי כי אין מקום להורות על הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם. לבסוף, אף לא מצאתי ממש בטענה לפיה הנאשם הורשע בביצוע עבירת איומים שאיננה מצויה ברף גבוה. אכן, עבירת האיומים איננה מהחמורות שבחוק העונשין, ועדיין, הנאשם הוא שבחר לבצעה בשעה שתלוי נגדו מאסר מותנה בגין עבירות אלימות, מה עוד וכאמור, שעל פי עובדות כתב האישום הנאשם נקט באלימות כלפי המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות - ומכאן שהטענה בעניין זה איננה משכנעת כל עיקר. בנוסף לכל אלה, הרי שמסקנתי לפיה לא מתקיימים טעמים מספקים להורות על הארכת המאסר המותנה, אף מתחזקת לנוכח העובדה שגם שירות המבחן, נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

33. לאור כל האמור, מצאתי להורות על הפעלתו של המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם. יחד עם זאת - בשים לב להליך שעבר הנאשם במסגרת הלשכה לשירותים חברתיים, ולאור יתר הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירות שיש לזקוף לזכותו (כפי שפורט על ידי קודם לכן) ומבלי להתעלם ממצבו הבריאותי הרעוע - מצאתי לסטות מהכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין, ולהורות כי המאסר המותנה ירוצה בחופף לעונש המאסר שייגזר בתיק זה.

34. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בפועל למשך 6 חודשים בניכוי ימי מעצרו.**

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 26/08/2018 עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, בטלפון שמספרו: 08-9787336.

ב. **מורה על הפעלת המאסר המותנה בן ששת החודשים** אשר הושת על הנאשם בבית משפט השלום באשקלון ביום 22.06.2015 בת"פ 15713-03-15 - וזאת בחופף לעונש המאסר אשר הושת על הנאשם בסעיף א' שלעיל.

בסך הכול, על הנאשם לרצות 6 חודשים מאסר, ובניכוי ימי מעצרו.

ג. **מאסר מותנה למשך 4 חודשים**, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן הכלא הנאשם יעבור עבירה בה הורשע.

ד. **פיצוי בסך 1,000 ₪ למתלוננת, ע"ת 1.**

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל תשלום שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ה. **קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.**

הפיצוי והקנס יקוזזו מסכום ההפקדה שהופקדה בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה. היתרה תושב למפקיד/ה.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי והקנס מסכום ההפקדה, הרי שאלו ישולמו ב- 5 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם ביום 11/11/19.

ו. **הנאשם יחתום על התחייבות על סך 7,500 ₪ להימנע מביצוע עבירה בה הורשע וזאת**

למשך שלוש שנים מהיום.
לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.
זכות ערעור כחוק.
ניתן היום, כ"ח תמוז תשע"ח, 11 יולי 2018, במעמד הצדדים.

החלטה

על מנת לאפשר לב"כ הנאשם להגיש ערעור על רכיב המאסר בגזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע רכיב המאסר בגזר הדין למשך 45 יום.
אם לאחר עיון נוסף, יחליט ב"כ הנאשם שלא לערער על גזר הדין, יודיע על כך מידית לב"כ המאשימה ולביהמ"ש.

**ניתנה והודעה היום כ"ח תמוז
תשע"ח, 11/07/2018 במעמד
הנוכחים.
נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**